

ÉÉN AUTO, VIJF MENSEN,
EN HEEL VEEL BAGAGE...

DE ROAD TRIP

ROMAN

BETH O'LEARY

AUTEUR VAN **VEEL LIEFS**

BETH O'LEARY

**DE
ROAD
TRIP**

De Fontein

NU

1

Dylan

‘Het pad der vriendschap is nooit effen, zeg ik,’ zegt Marcus, prutsend aan zijn veiligheidsgordel.

Dit is mijn eerste ervaring met oprechte excuses van Marcus, en tot nu toe ging het gepaard met zes clichés, twee verkrachte literaire citaten en nul oogcontact. Het woord ‘sorry’ viel wel degelijk, maar werd voorafgegaan door ‘ik ben hier niet zo goed in’, wat de oprechtheid ervan wel een beetje ondermijnde.

Ik schakel naar een hogere versnelling. ‘Is het niet eigenlijk: “het pad der liefde is nooit effen”? Uit *A Midsummer Night’s Dream*, toch?’

We zijn nu bij de supermarkt die vierentwintig uur per dag open is. Het is halfvijf’s nachts, en het is alsof de lucht onder een dekbed schuilt, maar het harde gele licht van de winkel verlicht de drie mensen in de auto voor ons alsof ze zojuist in een schijnwerper zijn gereden. We staan vlak achter hen, en rijden allebei in het trage, reutelende kielzog van een vrachtwagen voor ons.

Heel even zie ik het gezicht van de bestuurder in de achteruitkijkspiegel. Ze doet me aan Addie denken – als je maar vaak genoeg aan iemand denkt, duikt diegene ineens overal op.

Marcus snuift. ‘Ik heb het over mijn gevoelens, Dylan. Wat een kwelling, dit. Haal die banaan uit je oor en luister eens een keer.’

Ik moet lachen. ‘Oké. Ik luister.’

Ik rij door, langs de bakker. De ogen van de bestuurder voor me worden weer verlicht in de spiegel, haar wenkbrauwen lichtjes opgetrokken achter een bijna vierkante bril.

‘Ik bedoel alleen, ik snap heus wel dat we het even lastig hebben, en

dat ik het allemaal niet goed heb aangepakt, en dat is... het is echt heel jammer dat het zo is gelopen.'

Verbluffend, eigenlijk, de taalkundige bochten waarin hij zich wringt om maar niet gewoon 'het spijt me' te hoeven zeggen. Ik blijf zwijgen. Marcus hoest en frunnikt nog wat, en ik krijg bijna medelijden en zeg hem dat het oké is, dat hij het niet hoeft te zeggen als hij er niet klaar voor is, maar terwijl we langs het wedkantoor rijden, valt er weer een streep licht op de auto voor ons en ben ik Marcus vergeten. De chauffeur heeft het raam opengedraaid en ze strekt haar arm uit en grijpt het dak van de auto vast. Om haar pols bungelen armbanden, die zilverrood glinsteren in de schittering van de autolichten. Het gebaar is zo pijnlijk vertrouwd: die arm, slank en bleek, hoe die beweegt, en die armbanden, de ronde, kinderachtige kralensnoertjes in een stapeltje om haar pols. Ik zou ze uit duizenden herkennen. Mijn hart slaat over, want zij is het, het is Addie, haar ogen ontmoeten de mijne in de achteruitkijkspiegel.

En dan schreeuwt Marcus.

Ietsje hiervoor slaakte Marcus een soortgelijke kreet van ontzetting toen we een restaurantje passeerden dat reclame maakte voor veganistische worstenbroodjes, dus ik reageer niet zo snel als ik misschien normaal zou doen. Omdat de voorligger abrupt stopt en ik niet meer op de rem kan trappen van de zeventigduizend pond kostende Mercedes van Marcus' vader, heb ik nog een fractie de tijd om daar spijt van te hebben.

2

Addie

Bam.

Mijn hoofd zwiëpt zo snel naar achteren dat mijn bril achterwaarts van mijn oren en over de hoofdsteun vliegt. Iemand schreeuwt. *Au, fuck* – ik voel een pijnscheut in mijn nek, en ik kan alleen maar denken: mijn god, wat heb ik gedaan? Heb ik iets geraakt?

‘Shit met peren,’ zegt Deb naast me. ‘Alles oké met jou?’

Ik tast rond naar mijn bril. Nergens te vinden, natuurlijk.

‘Wat gebeurde er in godsnaam?’ weet ik uit te brengen.

Mijn trillende handen zoeken naar het stuur, dan de handrem en dan de achteruitkijkspiegel. Omdat ik me weer moet oriënteren.

Ik zie hem in de spiegel. Een beetje wazig, zonder mijn bril. Een beetje onwerkelijk. Maar hij is het, zonder twijfel. Hij is zo vertrouwd dat ik even het gevoel heb dat ik naar mijn eigen spiegelbeeld kijk. En dan ineens klopt mijn hart alsof het om ruimte moet vechten.

Deb stapt uit de auto. Verderop rijdt de vuilniswagen weg en vangen de koplampen de staart van de vos waarvoor die had geremd. Het dier slenterde doodkalm de stoep op. Langzaam vallen de puzzelstukjes op hun plek: de vrachtwagen stopt voor de vos, ik stop voor de vrachtwagen en achter me stopt Dylan helemaal niet. Dan – *bam*.

Ik kijk weer via de spiegel naar Dylan; hij staart me nog steeds aan. Alles lijkt te vertragen of te verstillen of te vervagen, alsof iemand de wereld in een pauzestand heeft gezet.

Ik heb Dylan al twintig maanden niet gezien. Hij had op de een of andere manier moeten veranderen. Want verder is alles wel veranderd. Maar zelfs vanaf hier, zelfs in het halfduister, ken ik de contouren van zijn neus precies, zijn lange wimpers, zijn geelgroene ogen, de kleur van

slangenleer. Ik weet dat die ogen net zo groot en geschokt zullen staan als toen hij me verliet.

‘Nou,’ zegt mijn zus. ‘De Mini heeft ons niet in de steek gelaten.’

De Mini. De auto. Dan komt alles snel weer boven en ik maak mijn veiligheidsgordel los. Dat kost me drie pogingen. Mijn handen trillen. Als ik weer in de achteruitkijkspiegel kijk, focussen mijn ogen op de voorgrond in plaats van op de achtergrond en daar is Rodney, voorovergebogen op onze achterbank met zijn handen boven zijn hoofd en zijn neus tegen zijn knieën.

Shit. Ik was Rodney helemaal vergeten.

‘Gaat het?’ vraagt ik hem, net op het moment dat Deb zegt: ‘Addie? Alles oké?’ Ze steekt haar hoofd weer terug in de auto en trekt een grimas. ‘Doet jouw nek ook pijn?’

‘Ja,’ zeg ik, want zodra ze het vraagt, realiseer ik me dat het zo is, het doet zelfs heel erg pijn.

‘Jeetje,’ zegt Rodney, die zich voorzichtig ontvouwt uit zijn bracepositie. ‘Wat is er gebeurd?’

Rodney plaatste gisteravond een berichtje op de Facebook-groep ‘Cherry & Krish gaan trouwen’ met de vraag of iemand hem een lift naar de bruiloft kon geven vanuit de omgeving van Chichester. Niemand anders reageerde, dus Deb en ik hadden medelijden. Ik weet verder niks van Rodney, behalve dat hij een Weetabix-reep als ontbijt neemt, de hele tijd ineengedoken zit en dat er op zijn T-shirt staat: IK DRUK DE HELE TIJD OP ESC, MAAR IK BEN HIER NOG STEEDS, maar ik denk dat ik ongeveer wel snap hoe hij in elkaar zit.

‘Een of andere lul in een Mercedes heeft ons van achteren aangere-den,’ zegt Deb, terwijl ze rechtop gaat staan en weer naar de auto achter ons kijkt.

‘Deb...’ zeg ik.

‘Wat?’

‘Volgens mij is dat Dylan. In die auto.’

Ze rimpelt haar neus en bukt zich om mij weer aan te kijken. ‘Dylan Abbott?’

Ik slik. ‘Ja.’

Ik waag een blik over mijn schouder. Mijn nek protesteert. Net op dat moment zie ik de man uit de bijrijdersstoel van de Mercedes stappen.

Slank gebouwd en spookachtig bleek in de donkere straat, zijn krullende haar vangt net het licht van de winkelpuien achter hem. Daar gaat mijn hart weer, veel te snel.

‘Hij is met Marcus,’ zeg ik.

‘*Marcus?*’ vraagt Deb met grote ogen.

‘Ja. O, god.’ Dit is vreselijk. Wat moet ik nu eigenlijk doen? Iets met verzekeringen? ‘Is de auto in orde?’ vraag ik.

Ik klim eruit op hetzelfde moment als Dylan uit de Mercedes komt. Hij draagt een wit T-shirt en een chino-short met stukgelopen boot-schoenen aan zijn voeten. Aan zijn riemlus hangt een karabijnhaak die in zijn zak verdwijnt. Dat was nog mijn idee, omdat hij altijd zijn sleutels kwijt was.

Hij stapt naar voren in het pad van de koplampen van de Mercedes. Hij is zo knap dat het pijn doet in mijn borst. Hem zien is nog moeilijker dan ik had verwacht. Ik wil alles tegelijk doen: naar hem toe rennen, wegrennen, in elkaar duiken, janken. En onder dat alles heb ik het totaal belachelijke gevoel dat iemand er een potje van heeft gemaakt, daarboven, alsof er daar ergens in het universum een dossier niet netjes is opgeborgen op de plek waar het moest liggen, omdat ik Dylan dit weekend wel zóú zien, voor het eerst in bijna twee jaar, maar dat had dus op de bruiloft moeten gebeuren.

‘Addie?’ zegt hij.

‘Dylan,’ antwoord ik met moeite.

‘Is de Mercedes van mijn pa serieus total loss gereden door een Mini?’ zegt Marcus.

Mijn hand schiet naar mijn pony, en ik ben me heel erg bewust van mezelf. Geen make-up, een oude tuinbroek, geen mousse in mijn haar. Heb ik verdorie maanden zitten plannen wat ik aan zou doen naar de bruiloft, omdat ik dan Dylan weer zou zien. Dit was dus niet de outfit die ik had gepland. Maar hij monstert me niet van top tot teen, en zelfs mijn nieuwe haarkleur lijkt hem niet op te vallen – hij kijkt me alleen recht in mijn ogen en houdt mijn blik vast. Ik heb het gevoel dat de hele wereld ergens over gestruikeld is en even op adem moest komen.

‘Ah, fuck,’ zegt Marcus. ‘Een Mini! Wat een vernedering!’

‘Pardon?’ zegt Deb. ‘Wat was jij in godsnaam aan het doen? Je reed ons zomaar aan!’

Dylan kijkt verbluft om zich heen. Ik herpak me.

‘Is er iemand gewond?’ vraag ik, terwijl ik over mijn pijnlijke nek wrijf. ‘Rodney?’

‘Wie?’ vraagt Marcus.

‘Met mij is alles oké!’ roept Rodney, die nog steeds op de achterbank van de auto zit.

Deb helpt hem bij het uitstappen. Ik had dat moeten doen. Ik kan niet helder nadenken.

‘Shit,’ zegt Dylan, en dan registreert hij eindelijk de verfrommelde bumper van de Mercedes. ‘Sorry, Marcus.’

‘Joh, man, echt, maak je niet druk,’ zegt Marcus. ‘Weet je hoe vaak ik een van de auto’s van mijn vader in de prak heb gereden? Hij merkt het niet eens.’

Ik doe een stap naar voren en bekijk de achterkant van Debs gebutste Mini. Het valt eigenlijk nog wel mee – die *bam* was zo hard dat ik dacht dat er iets onmisbaars van de auto af gereden was. Een wiel, of zo.

Voordat ik er erg in heb, neemt Deb plaats achter het stuur en start de motor opnieuw.

‘Ze is helemaal in orde, hoor!’ zegt ze. ‘Wat een auto. De beste aankoop ooit.’ Ze rijdt een stukje naar voren, tot aan de stoepwand, en zet de alarmverlichting aan.

Dylan zit weer in de Mercedes en rommelt in het handschoenenkastje. Hij en Marcus overleggen over de wegwacht, Marcus stuurt hem een e-mail door via zijn telefoon, en ik denk bij mezelf... o, dát is het, Dylans haar is korter. Ik weet dat ik eigenlijk moet nadenken over het auto-ongeluk, maar het enige wat ik doe is een spelletje zoek-de-verschillen. Ik kijk naar Dylan en vraag me af: wat ontbreekt er? Wat is er anders?

Zijn ogen schieten weer naar die van mij. Ik krijg het warm. Er is iets met Dylans ogen: je raakt erin verstrikt, als in een spinnenweb. Ik dwing mezelf om weg te kijken.

‘Dus... jullie zijn ook op weg naar Cherry’s bruiloft, gok ik zo?’ zeg ik tegen Marcus. Mijn stem trilt. Ik kan hem niet aankijken. Ik ben ineens dankbaar voor de gedeukte achterbumper van de Mini, want die kan ik nu mooi inspecteren.

‘Nou, dat waren we wel, inderdaad,’ zegt Marcus lijdzaam, met een

blik op de Mercedes. Misschien kan hij zich er ook niet toe zetten om naar mij te kijken. ‘Maar met dit schatje kunnen we dus onmogelijk nog zeshonderdvijftig kilometer rijden. Hij moet naar een garage. Die van jullie trouwens ook.’

Deb maakt een afwijzend geluid, is de auto alweer uit en wrijft over een kras met de mouw van haar haveloze oude hoodie. ‘Ah, niks aan het handje,’ zegt ze, terwijl ze de kofferbak open en dicht doet, om te kijken of dat gaat. ‘Een paar deukjes, meer niet.’

‘Marcus, die auto is aan het doorslaan,’ roept Dylan.

Zelfs hiervandaan zie ik de waarschuwingslichtjes op het scherm van de Mercedes knipperen. De alarmverlichting is te fel. Ik draai mijn gezicht weg. Hoe typisch dat Dylan degene is die de boel moet regelen als Marcus’ auto kapotgaat.

‘De sleepwagen komt over een halfuur om hem naar de garage te brengen,’ zegt Dylan.

‘Een halfuur?’ zegt Deb ongelovig.

‘Onderdeel van de service,’ zegt Marcus, terwijl hij naar de auto wijst. ‘Dat is nou Mercedes, *baby*.’

‘Het is Deb. Niet baby. We hebben elkaar al meer dan eens ontmoet.’

‘Zeker. Dat weet ik nog,’ zegt Marcus luchtig. Maar niet erg overtuigend.

Ik voel hoe Dylans ogen aan me trekken terwijl we allemaal ons best doen om de zaken in orde te krijgen. Ik ben aan het rommelen op mijn telefoon, Deb graaft in het handschoenenkastje naar papieren, en al die tijd ben ik me zo bewust van Dylan dat het net is alsof hij tien keer meer ruimte inneemt dan alle anderen. ‘En hoe komen we nu bij de bruiloft?’ vraagt Marcus als we eenmaal klaar zijn.

‘We nemen gewoon het openbaar vervoer,’ zegt Dylan.

‘Openbaar vervoer?’ vraagt Marcus, alsof iemand zojuist heeft voorgesteld om met de bobslee naar Cherry’s bruiloft te gaan. Nog steeds een beetje een eikel, die Marcus. Dit is niks nieuws.

Rodney schraapt zijn keel. Hij staat tegen de zijkant van de Mini aan geleund, zijn ogen strak op zijn telefoon gericht. Ik voel me schuldig – ik vergeet steeds dat hij er is. Op dit moment hebben mijn hersenen geen ruimte voor Rodney.

‘Als je nu op pad gaat,’ zegt hij, ‘dan zou je volgens Google aankomen om... dertien minuten over twee.’

Marcus kijkt op zijn horloge.

‘Oké,’ zegt Dylan. ‘Dat is prima.’

‘Op dinsdag,’ eindigt Rodney.

‘Wat?’ zeggen Dylan en Marcus in koor.

Rodney trekt een verontschuldigend gezicht. ‘Het is halfvier ’s nachts, op een zondag, en maandag is het een nationale feestdag, en je wilt van Chichester naar het platteland in Schotland.’

Marcus gooit zijn handen in de lucht. ‘Het hele land is één grote puinhoop.’

Deb en ik kijken elkaar aan. *Nee nee nee nee–*

‘Laten we gaan,’ zeg ik, terwijl ik naar de Mini loop. ‘Rij jij?’

‘Addie...’ begint Deb terwijl ik op de passagiersstoel klim.

‘Zeg, waar gaan jullie ineens naartoe?’ roept Marcus.

Ik sla het portier dicht.

‘Hé!’ roept Marcus terwijl Deb achter het stuur gaat zitten. ‘Jullie moeten ons meenemen naar de bruiloft!’

‘Nee,’ zeg ik tegen Deb. ‘Negeer hem. Rodney! Stap in!’

Rodney doet wat er van hem gevraagd wordt. Wat aardig van hem is. Ik ken die man echt niet goed genoeg om zo tegen hem te schreeuwen.

‘Wat de fuck, Addie? Kom op. Als jullie ons geen lift geven, zijn we er niet op tijd,’ zegt Marcus.

Hij staat nu bij mijn raam. Hij klopt met de achterkant van zijn knokkels op het glas. Ik draai de ruit niet naar beneden.

‘Addie, kom op! Jezus, je bent Dylan op zijn minst een gunst verschuldigd.’

Dylan zegt iets tegen Marcus. Ik kan het niet verstaan.

‘God, wat een lul,’ zegt Deb met een frons.

Ik sluit mijn ogen.

‘Denk je dat je het trekt?’ vraagt Deb. ‘Hun een lift geven?’

‘Nee. Niet – niet allebei.’

‘Negeer hem dan. Laten we gewoon gaan.’

Marcus tikt weer op het raam. Ik klem mijn kaken op elkaar, mijn nek doet nog steeds pijn en ik staar recht voor me uit.

‘Het was de bedoeling dat dit een leuk roadtripje zou worden,’ zeg ik.

Dit is Debs eerste weekend zonder haar zoontje, Riley. We hebben het al maanden nergens anders over. Ze heeft elke stop, elke snack gepland.

‘Het kan toch nog steeds leuk worden,’ zegt Deb.

‘We hebben geen ruimte,’ probeer ik.

‘Ik kan best inschikken!’ zegt Rodney.

Ik begin een beetje een hekel te krijgen aan Rodney.

‘Maar het is een ontzettend lange rit, Deb,’ zeg ik terwijl ik met mijn vuisten tegen mijn ogen druk. ‘Uren en uren in dezelfde auto met Dylan. Ik heb bijna twee jaar op mijn tenen door Chichester geslopen om deze man geen seconde tegen het lijf te lopen, laat staan acht uur lang.’

‘Ik zeg niet dat we het moeten doen,’ zegt Deb. ‘Ik zeg: laten we gaan.’

Dylan heeft de Mercedes naar een veiliger plek gereden om te wachten op de sleepwagen. Ik draai me om in mijn stoel net op het moment dat hij weer uit de auto stapt, met zijn magere, verfomfaaide bijna twee meter.

Zodra onze ogen elkaar ontmoeten, weet ik dat ik hem hier niet ga achterlaten.

Hij weet het ook. *Het spijt me*, mimet hij naar me.

Als ik een pond kreeg voor elke keer dat Dylan Abbott me vertelde dat het hem speet, was ik nu rijk genoeg om die Mercedes te kopen.

Lees verder in *De roadtrip*

Eerste druk september 2021

Oorspronkelijke titel *The Road Trip*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2021 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn naar een ontwerp van Studio Helen

Omslagillustratie © Studio Helen

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5725 7

ISBN e-book 978 90 261 5726 4

ISBN luisterboek 978 90 261 5803 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen titels van Beth O'Leary:

Veel liefs

Tot snel!